

R

VEIL-SERIE

SCHULDIG VOOR GOD

JACOBUS DE GROOT

No. 578

OKTOBER 2021

JACOBUS DE GROOT

Jacobus de Groot werd op 26 juli 1696 geboren te 's-Gravenhage. Hij werd al vroeg door zijn ouders aan God toegewijd voor de dienst in Zijn Koninkrijk. Al in zijn jonge jaren kreeg hij onderwijs in het Latijn en het Grieks. Ook stond hij een jaar onder het bijzondere opzicht van ds. B. ten Dam in Kethel van wie hij grondig onderricht kreeg in Hebreeuws en Grieks. Tijdens de bediening van deze predikant kwam er een geweldige opleving van geestelijk leven in die gemeente, waarin ook Jacobus de Groot werd betrokken.

Na dit jaar ging hij in 1716 theologie studeren in Leiden, onder anderen bij de hoogleraren Johannes à Marck en Johannes Wesselius. Kenmerkend voor zijn studententijd was enerzijds een tedere godsvrucht en anderzijds zijn dagelijkse struikelingen die hem zeer verootmoedigden. Er bleef hem geen andere troost over dan alleen Christus en Die gekruisigd. In die tijd verkeerde hij ook in veel aanvechting over het goddelijke gezag van de Bijbel, maar door het lezen van de

Romeinenbrief tilde de Heere hem daar boven-uit. Toch bleef hij in twijfel, zowel over zijn geloof als zijn roeping tot het ambt. Vooral de zonden die voortkwamen uit zijn voortvarende aard bezorgden hem veel strijd. Daardoor bleef hij maar zoeken naar de bewijzen dat hij in Christus rechtvaardig was voor God. Van de Heere Jezus leerde hij hoe ver de goddelijke vergeving zich uitstrekt. Ook las hij over de vele klachten van Gods kinderen over hun dagelijkse afwijkingen, zoals Paulus in Romeinen 7. Dit alles bracht hem tot de overtuiging dat al die twijfelingen de uitwerking waren van schadelijk ongeloof. Dit ongeloof immers wil alleen maar getroost worden door het betrachten van werkheiligheid en vele deugden.

Na de voltooiing van zijn studie deed hij op 1 maart 1722 intrede in zijn eerste gemeente Naaldwijk. Ondanks zijn zwakke gezondheid was hij voor velen daar en in de omgeving tot rijke zegen. In 1728 trouwde hij met Hester Adriana Baartmans, een kleindochter van de bekende vice-admiraal Callenberg. In datzelfde jaar vertrok hij naar Purmerend, waar hij veel

tegenstand ondervond vanwege zijn prediking, maar ook rijke vrucht ontving op het verkondigen van de gekruisigde Christus. In 1738 werd hij geroepen naar Utrecht, zijn laatste gemeente, waar hij op 7 september werd bevestigd. Daar heeft hij met veel vrucht gearbeid. Hij was een krachtige prediker die levendig sprak en de mensen bewoog tot geloof, want velen werden onder zijn bediening getroffen in hun geweten. Ernstig en nauwkeurig verrichtte hij zijn werk, ijverig en toch teder, in woord en daad een voorganger voor jong en oud.

In 1750 kwam er een einde aan zijn bediening door ernstige niersteen. Zijn ziekbed was bijzonder. Zij die hem dagelijks bezochten waren diep onder de indruk van zijn levende geloof in de Middelaar van het verbond, Jezus Christus. Ook daarvan dat hij zich zo onderwierp aan Gods vaderlijke kastijding en door alle pijn heen bleef uitzien naar de toekomstige heerlijkheid.

Hij stierf op 10 augustus 1750, nog maar 54 jaar oud, zeer betreurd door zijn Utrechtse gemeente, en door allen voor wie zijn dienst zo zegenrijk was geweest.

Bronnen:

- J.P. de Bie en J. Loosjes, Biographisch Woordenboek van protestantsche godgeleerden in Nederland, deel 3, pg. 369-370.
- De levensschets die ds. G. Bonnet schreef in het hierna genoemde werk.

De preek die u hierbij wordt aangeboden is herschreven in de taal en stijl van het hedendaagse Nederlands. Ze is afkomstig uit de ‘Verzameling van leer-redenen over verscheidene wigtige stoffen der Heilige Schriftuur’, uitgesproken door den Wel. Eerw. Godzal. en zeer gel. Jacobus de Groot, in zyn Wel. Eerw. leven zeer gelieft en zeer trouw bedienaar des eeuwigen Euangeli-ums. Het boek werd in 1758 door Van Padden- burg uitgegeven te Utrecht.

SCHULDIG VOOR GOD

door

JACOBUS DE GROOT

“Daarom verfoei ik mij, en ik heb berouw in stof en as.” *Job 42:6*

Het is met veel nadruk dat Jesaja bij een bepaalde gelegenheid over zichzelf uitroept: ‘Wee mij, want ik verga! daar ik een man van onreine lippen ben, en ik woon in het midden van een volk, dat onrein van lippen is; want mijn ogen hebben de Koning, de Heere der heerscharen gezien’ (Jes. 6:5). De profeet had een hemels visioen gezien en hemelse stemmen gehoord. Hij was daardoor geschrokken en bang geworden, en hij zegt ook waarom. Hij drukt zijn angst uit in de woorden: ‘Wee mij, want ik verga’!

Het woord ‘wee’ drukt een klacht uit van een

mens die bedroefd is over een aanwezig onheil en bang voor rampen die nog komen zullen. ‘Ik verga’ wil zeggen: mijn verstand laat me in de steek, ik ben ten einde raad, mijn verwachting, ja, mijn leven houdt op.

Wat is daarvan de reden? Er zijn drie redenen, namelijk Jesaja zelf, het volk en de Heere. Als eerste reden noemt hij: ‘Daar ik een man van onreine lippen ben’. Hij belijdt wat alle heiligen van zichzelf moeten belijden: ‘Wie kan zeggen: Ik heb mijn hart gezuiverd, ik ben rein van mijn zonde?’ (Spr. 20:9) Maar hij zegt ook dat hij dit nog nooit zo duidelijk gezien heeft dan door deze heerlijke openbaring van de heilige God. Hij spreekt vooral over de onreinheid van zijn lippen. Dit zegt hij niet omdat een mens heel gemakkelijk en voortdurend met de lippen zondigt, waardoor alles van een mens besmet wordt. Hij ziet de lippen ook niet als een teken en een bewijs van de onreinheid die in het menselijke hart verscholen is.

De reden van zijn klacht is deze: hij had de serafs luid horen roepen, en dit had hem laten zien hoe lauw hij zelf was in de verkondiging

van de Naam en eer van de Heere en in het vermelden van Zijn heerlijkheid. Dat was de reden waardoor zijn hart getroffen werd. Hij was als profeet tot het volk gezonden. Zijn lippen en woorden moesten daarom heilig zijn en als het ware in brand staan om te spreken. Zijn lippen moesten als zilver en goud worden beproefd en gelouterd. Hij ziet nu met schaamte dat hij met betrekking tot zijn ambt, waarin hij rein had moeten zijn, geheel onrein is. De tegenstelling van zijn onreinheid met de heiligheid van de Heere der heerscharen werd hier het meest duidelijk.

Als tweede reden noemt Hij de onreinheid van het volk: 'Ik woon in het midden van een volk, dat onrein van lippen is'. Israëel was een onrein volk geworden met een onreine naam. Het land was vervuld met onrust en verwarring. Er wordt over Israëel geschreven: 'Uw lippen spreken valsheid, uw tong dicht onrecht' (Jes. 59:3). En van hun woorden geldt: 'Die een mens schuldig maken om een woord, en hem strikken leggen, die hen bestraft in de poort; en die de rechtvaardige verdrijven in het woeste'

(Jes. 29:21).

Maar Jesaja is door zijn omgang met het volk ook besmet geraakt. Hij had hen door zijn voorbeeld moeten bestraffen, en dat heeft hem nog extra schuldig gemaakt. Hij trekt zich hun zonden aan als zijn eigen zonden; hij schaamt zich en hij voelt zich met hen medeschuldig. De derde en de voornaamste reden was dat hij de Koning, de Heere der heerscharen, gezien had. Dit kunnen de oprechte kinderen van God ook ervaren, zo dikwijls als de Heere hun een teken van Zijn aanwezigheid wil geven. Van Jakob lezen we dat hij bevreesd was en zei: ‘Hoe vreselijk is deze plaats! Dit is niet dan een huis Gods, en dit is de poort des hemels’ (Gen. 28:17). Mozes schrijft over de wonderlijke bekendmaking van de Heere aan hem, Aäron, Nadab en Abíhu, en zeventig van de oudsten van Israëel: ‘En zij zagen de God van Israëel, en onder Zijn voeten als een werk van saf-fierstenen, en als de gestaltenis des hemels in Zijn klaarheid. Doch Hij strekte Zijn hand niet tot de afgezonderden van de kinderen Israëls; maar zij aten en dronken, nadat zij God gezien

hadden' (Ex. 24:10-11). Maar hoewel het volk Israël een bijzondere toegang tot de Heere had, baden ze toch dat ze de Heere Zelf niet hoefden te zien.

Nu moet u niet denken dat deze verschijningen alleen in het Oude Testament voorkwamen. We lezen er ook van in het Nieuwe Testament. Een engel des Heeren verscheen aan de herders en zij vreesden met grote vreze. Mattheüs schrijft over de verheerlijking van Christus op de berg dat de discipelen, toen zij dit hoorden, op hun aangezicht vielen, en zeer bevreesd werden (Matt. 17:6). In de Openbaring aan Johannes lezen we: 'En toen ik Hem zag, viel ik als dood aan Zijn voeten' (Openb. 1:17).

Dit is geen wonder, want wij kunnen de glans van Gods majesteit niet verdragen. We kunnen met onze zwakke ogen ook niet in de zon kijken. Daar komt bij dat Jesaja door de stralen van het zuiverste licht zich diep bewust was van zijn eigen kleinheid, zijn onreinheid en zondigheid. Toen hij een blik sloeg in zijn hart, zag hij dat hij de hoge Majesteit niet de eerbied had gegeven die Deze verdiende. Hij had

de heiligheid van God bezoedeld en was lauw geweest in het beantwoorden van de goddelijke liefde. Hij had de almachtige God getergd en hij was het niet meer waard om de stralen van dit Licht te ontvangen.

Wat we van Jesaja lezen, vinden we in de tekst ook bij Job: *‘Daarom verfoei ik mij, en ik heb berouw in stof en as.’*

De vorige keer¹ hebben we op het verband van de woorden gelet. We zullen u nu Job laten zien in zijn diepe verootmoediging nadat God aan hem verschenen was.

Wij willen deze tekst in twee punten verdelen:

1. De diepe vernedering en het schuldbesef van Job.
2. De oorzaak daarvan.

¹ Zie Reveilserie nr. 559 van november 2019

1.

Job zegt: ‘Ik verfoei mij’. ‘Verfoeien’ betekent in het algemeen: verachten of iets verwerpen omdat het aanstootgevend is. Verfoeien heeft ook als betekenis: ergens van walgen. Men verfoeit dingen die onbehoorlijk, ongepast en gruwelijk zijn.

Job zegt niet waarom hij zich verfoeide. Sommigen denken dat dit komt door zijn zonden. Hij had in een stemming van opstandigheid zijn geboortedag vervloekt. Hij had in moedeloosheid gewenst te sterven. Hij had geklaagd dat God hard met hem handelde. Hij had het aangedurfd God ter verantwoording te roepen; hij wilde zich tegenover God rechtvaardigen en zijn onschuld verdedigen. Hij had daarin met scherpe en wrevelige uitspraken de deugden van God geschonden.

Anderen, en daarin willen wij hen volgen, leggen de nadruk op het woordje ‘mij’. Dit betekent dat Job zichzelf verfoeit. We kunnen dit met de eerder genoemde uitleg verbinden: Job heeft zichzelf verfoeid vanwege deze zonden. We kunnen aan de tekst het woord ‘leven’ nog

toevoegen, en dan wordt de betekenis nog duidelijker: Ik verfoei mijn leven; ik verdien het niet nog langer te leven.

Als men zich zo verfoeit, betekent dit dat men een afkeer van zichzelf heeft. De zonden smaken niet langer zoet; ze zijn bitter geworden. Door de afkeer tegen het zondige leven ontstaat een haatgevoel, een verontwaardiging en een boosheid tegen zichzelf. Men kan de zonden niet langer verdragen. De wil om tegen de zonde te strijden en het besef dat men het niet verdient nog langer te leven, is zo sterk dat ze liever sterven dan nog langer in de zonde en de goddeloosheid te leven.

Job, en met hem iedere gelovige, kan niet anders dan zichzelf verfoeien als hij het licht van God over zijn eigen goddeloze gedrag ziet schijnen. Als hij op zijn zonden let, zijn ze voor hem vuil en stinkend; ja, ze zijn levensgevaarlijk als een giftige slang of een besmettelijke pad. Als hij let op de schadelijke uitwerking, kan de zonde vergeleken worden met ongezond voedsel. Het is alleen maar schadelijk en hij moet het zo snel mogelijk kwijtraken. David

zei: ‘Mijn zonde maakte ik U bekend, en mijn ongerechtigheid bedekte ik niet. Ik zeide: Ik zal belijdenis van mijn overtredingen doen voor de Heere; en Gij vergaaft de ongerechtigheid mijner zonde’ (Ps. 32:5).

Als hij denkt aan de rechtvaardigheid en de heiligheid van God, tegen Wie hij gezondigd heeft, roept hij met Jesaja uit: ‘Wee mij, want ik verga’!

Sta mij toe dat ik nog een andere vertaling en uitleg noem. Hij zegt: Ik verga, of ook: ik verteer, of: ik zal uitteren. We moeten hier in het oog houden dat Job te lijden had van gevaarlijke zweren die hem verteerden. Hij had hierover bij God geklaagd alsof God hem onrechtvaardig behandeld had. Maar nu hij God gezien heeft en zijn eigen schuldigheid, zou hij in dit verdriet wel willen verteren.

Nu beschuldigt hij zich dat hij zo geklaagd heeft over zijn zweren. In plaats van nú over de Heere te klagen, keurt hij de weg van de Heere goed. Hij heeft het recht verloren om nog langer te leven. Hij verfoeit zijn zondige leven

en wil zo niet verder doorgaan. Het is alsof hij zeggen wil: Ik heb het verdiend te sterven, omdat ik zo opstandig en ontevreden, ja, zo aanhoudend geklaagd heb. O, God en Vader, ik heb Uw volmaakt goddelijke deugden aangetast, ja, ik heb U in Uw hart gekwetst. Laat mij nu maar uitteren en heengaan. Laat mij nu maar mijn laatste adem uitblazen in het stof, want dat heb ik verdiend. Laat mij niet langer een opstandeling zijn of iemand die steeds klaagt over zijn lot, maar geef dat ik mij mag onderwerpen aan de krachtige hand van God en als een schuldig mens sterven.

In de strijd van Job klinkt de zelfveroordeling door, maar ook het rechtvaardig verklaren van God en de bereidwilligheid om zich aan de strenge straf te onderwerpen. De dichter van Psalm 39 (vers 10) zegt het met andere woorden: 'Ik ben verstomd, ik zal mijn mond niet opendoen, want Gij hebt het gedaan.' En Micha (7:9) zegt: 'Ik zal de gramschap des Heeren dragen, want ik heb tegen Hem gezondigd'. Maar als men zich zo voor God in het stof neerbuigt en zich aan Hem overgeeft, hoe het

oordeel ook uitvalt, dan is er ook een droefheid naar God. Dit was ook het geval bij Job: ‘Ik heb berouw in stof en as’.

De uitleggers geven aan deze woorden niet dezelfde betekenis. Sommigen denken dat Job bedoelt dat hij hier op de grond zit: in stof en as. Anderen denken dat Job wil zeggen: Ik heb berouw omdat ik zo onbezonnen tot God gesproken heb, en voor de Heere ben ik toch niet meer dan stof en as. Er zijn uitleggers die denken dat Job zijn berouw heeft willen tonen door in het stof en de as te gaan zitten. Anderen zien in stof en as tekenen van berouw. Wanneer mensen in de rouw waren, strooiden ze stof en as op hun hoofd en vielen op de grond in het stof. De woorden ‘stof en as’ kunnen ook de beklagenswaardige toestand van Job weergeven. Hij zat in het stof en de as, en hij wilde daar liever blijven en sterven. Ja, hij koos voor de weg van boete en berouw, en wilde liever in die toestand sterven dan naar zijn vorige toestand terug keren en daarin nog langer leven.

Ik heb berouw. De betekenis in de grondtaal – zoals een uitlegger terecht opmerkt – is troosten of getroost worden. Maar het kan ook betekenen dat iemand berouw heeft van zijn daden waardoor hij tot de ware troost komt. Men heeft berouw over daden die men achteraf liever niet gedaan zou hebben. Als het mogelijk was, zou men die ongedaan willen maken. Waarover Job berouw had, is reeds genoemd. Berouw is een wezenlijk onderdeel van de bekering. De Heilige Geest werkt een droefheid in het hart van iemand die wederom geboren is. Zo'n mens is zeer bedroefd vanwege zijn zonden, en hij buigt zich met zijn verdriet diep voor God in het stof. Hij zou willen dat hij nooit gezondigd had en hij zoekt vergeving bij de Borg. Hij bidt de Heilige Geest vurig om kracht, opdat hij de zonden zal laten en zich zal bekeren.

Dit berouw heeft plaats in de eerste bekering. Efraïm zegt in dit verband: 'Voorzeker, nadat ik bekeerd ben, heb ik berouw gehad, en nadat ik mijzelf ben bekend gemaakt, heb ik op de heup geklopt, ik ben beschaamd, ja, ook schaamrood

geworden, omdat ik de smaadheid van mijn jeugd gedragen heb' (Jer. 31:19). Maar ook in de tweede bekering wordt droefheid ervaren, ja, het volk van God kent een dagelijks berouw. Sommigen leggen de woorden van Job uit alsof hij naar een nieuwe bekering verlangt. Maar ik denk dat we aan ons uitgangspunt moeten vasthouden, en ervan uitgaan dat Job berouw had over zijn vorige toestand. In dit berouw wilde hij wel sterven.

Job toont een diepe schaamte over zijn gedrag. 'Heb ik gezondigd, wat zal ik U doen, o Mensenhoeder? Waarom hebt Gij mij U tot een doelwit gesteld, dat ik mijzelf tot een last zij?' (Job 7:20). Hij is er verdrietig over dat hij zó gezondigd heeft. Hij spreekt het uit dat hij in zijn tranen de troost zoekt. 'Mijn verkwikking is in droefenis; mijn hart is flauw in mij' (Jer. 8:18). Job is op zoek naar de voorspraak van de Gezant, de Uitlegger, Eén uit duizend, om de mens zijn rechte plicht te verkondigen (Job 33:23). Hij spreekt ook uit dat hij nooit meer zo dwaas wil zijn. Hij wil liever zijn hele leven

treuren en zich dood wenen dan dat hij zich weer zo tegen God opstelt.

2.

En werkelijk, daar had Job wel reden voor. Dat blijkt als we hem *daarom* horen zeggen; hij had God gezien. Wat dat zien betekende, hebben we al genoemd. Door dit zien kreeg hij ook een dieper inzicht in zichzelf, want een rijkere bekendmaking van God brengt een mens tot een grotere afkeer van zichzelf en tot een dieper berouw. Hoe meer iemand gezien heeft van de heerlijke eigenschappen van God, des te meer is hij zich ervan bewust dat hij niets te betekenen heeft. Doordat Job God gezien had, had hij zichzelf beter leren kennen dan ooit tevoren. Nu zag hij het ontzaglijke verschil tussen God en hemzelf. Een natuurlijk mens verbeeldt zich heel wat, en ten diepste denkt hij dat God is zoals hijzelf.

Zijn onkunde over God is er de oorzaak van dat hij totaal verkeerde gedachten heeft van zichzelf, en dat hij daarom veel te veel met zichzelf ingenomen is. Maar wie zichzelf ziet

in het licht van Gods Geest, zal hierin overvloedig aanleiding vinden tot zelfveroordeling en berouw. Het is geen wonder dat Job, nadat hij God gezien had, zich verfoeide. Hij zag God op de stoel van de Rechter zitten, en wie was hij die het aandurfde tegen deze Rechter in te gaan? Hij beseftte dat hij in zijn hoogmoed helemaal verkeerd over het beleid van de Heere gesproken had en dat verafschuwt hij nu. Hoe durft hij, die niet meer is dan een wormpje en een stofje, de soevereine handelingen van God verdacht te maken? Het is geen wonder dat hij berouw krijgt.

Het verfoeien van zichzelf zou niet oprecht zijn, als het niet met berouw gepaard ging. Als iemand van zichzelf een afkeer heeft en hij heeft geen oprecht berouw, dan ontbreekt er iets. Als iemand een oprecht berouw heeft, wil hij afstand nemen van alles wat zondig is, en hij wil alles doen om zich voor God te veroetmoedigen. En zou iemand die inziet dat hij door zijn goddeloze gedrag aan Gods eer heeft tekortgedaan, geen berouw hebben? Nu moet hij de woorden van Elihu tot de zijne maken:

‘Ik heb gezondigd, en het recht verdraaid, hetwelk mij niet heeft gebaat’ (Job 33:27).

Job had een nog strenger oordeel verdiend. Als God met hem had gehandeld naar Zijn rechtvaardigheid, zou hij tot stof vermorzeld zijn en tot as verbrand. Het is daarom zeer gepast dat hij zich aan de straf van God onderwierp. Hij zegt als het ware: Ik ben niets tegenover de Heere; ik zal mij onder de wil van God neerbuigen. Ik weet nu dat de Heere het gedaan heeft, en daarom wil ik nu wel sterven en met droefheid naar God heengaan.

Was het niet terecht, toen ik aan het begin zei dat Job nooit een betere geestelijke toestand heeft beleefd dan in deze tekst? Bij de hoge en verheven God vergeleken was Job niet eens een nietig stofje. De mond die te veel gesproken had, is nu gesloten. Het zichzelf verfoeien van Job is aantrekkelijker dan het spreken over zijn godsvrucht. De tranen van Job worden in Gods flessen verzameld. Hij leert nu alle waarde in zichzelf, ja, in alle schepselen te verliezen. Hij vraagt niet meer naar huizen, kinderen, schapen, rijkdom, geld en goed; dat is voorbij. Hij verlangt er niet meer naar

terug, maar hij wil liever in de weg van berouw naar die God gaan Die zijn oog gezien heeft.

Toepassing

Het is de moeite waard de heilzame les die we hier krijgen, goed tot ons te laten doordringen; het gaat over het grote verschil tussen de hemel en de aarde. Job ontving van God een bekendmaking uit de hemel. Deze bekendmaking die hem enerzijds vertroostte, gaf hem ook een diep inzicht in de goddeloosheid van zijn hart. Zijn geweten gevoelde zich schuldig en zijn hart werd benauwd. Ook de kinderen van God in de begintijd van de Kerk kenden dit. Toen de Heere een verbond sloot met Abram, viel er een schrik en grote duisternis op hem (Gen. 15:12). De heup van Jakob werd ontwricht, toen hij met de Heere worstelde. Toen Christus, Die voor ons het Leven is, aan Zijn boezemvriend Johannes verscheen, viel deze als dood aan Zijn voeten. Na het leven op aarde zal het lichaam geen zwakheid meer kennen en de ziel geen last meer hebben van schuld. In plaats van met angst zullen we Hem dan zien zoals Hij is,

en dat met een onuitsprekelijke vreugde. Och, dat we zo gelukkig waren om in waarheid iets van de toestand van Job te kennen.

Het is waar, wij hebben de openbaring van God die Job ontving, nu niet meer. De Heere maakt Zich nu niet meer bekend in zichtbare verschijningen. Maar God laat genoeg van Zichzelf aan ons zien; Hij laat Zich aan ons niet onbetuigd. Hij laat Zich zien in de werken van de natuur. Als wij daar werkelijk op zouden letten, zullen wij ook zien hoe God met ons land handelt. En dat beleid van God is zó wonderlijk dat het zelfs voor de verstandigste mens niet na te rekenen is.

Laat God Zich ook niet zien in Zijn oordelen? Ja, laat God niet méér van Zich zien aan ons dan aan Job in de prediking van het Evangelie en de vruchten daarvan? Wij zien God in de spiegel van Zijn Woord. Wij zien God in het aangezicht van Zijn Zoon in de middelen van de genade en in de zegels van het verbond, de sacramenten. Het zou ons zeer passen als we de vruchten daarvan in ons leven laten zien. Maar helaas, veel mensen zien God niet, omdat

zij de ogen sluiten voor Zijn wegen. Daarom is er ook zo veel goddeloosheid in de wereld. God wordt geminacht en afgewezen; de zaligheid wordt niet op prijs gesteld. De hooghartige en opgeblazen wereldse mensen zeggen: De Heere ziet het niet en de goddeloze mensen hebben voorspoed. In plaats dat ze zichzelf als schuldige mensen verootmoedigen, geven ze, door dwaze eigenliefde verblind, hoog van zichzelf op; ze zijn ‘liefhebbers van zichzelf’.

Wat hun zonden betreft, zijn ze te vergelijken met Adam die in de zonde viel. Ze proberen hun zonde te verbergen en ze beseffen het afschuwelijke ervan niet. De zonde maakt hen niet ongelukkig, omdat ze geen onrustig geweten hebben; het vergif van de zonde heeft voor hen een zoete smaak.

Ze hebben geen afkeer van zichzelf, maar wel van andere mensen. Ze lijken op de Farizeeërs die bij zichzelf vertrouwden dat zij rechtvaardig waren; ze minachten andere mensen. We lezen: ‘De Farizeeër, staande, bad dit bij zichzelf: O God! ik dank U, dat ik niet ben gelijk de andere mensen: rovers, onrechtvaardigen,

overspelers; of ook gelijk deze tollenaar' (Luk. 18:11).

Waar zijn de mensen die berouw hebben? Er zijn veel mensen die zullen vragen: Waarover moeten we berouw hebben? Ze zien de goddeloosheid in de zonde niet, en hebben daarover geen verdriet. Ze weten van geen droefheid en tranen, en hun hart is als een steen.

Degenen die weleens een keer berouw over hun zonden hebben gehad, hebben dit slechts tijdelijk. Dit is een onoprecht berouw, dat we vinden bij Achab en bij Judas; het is een droefheid naar de wereld die de dood werkt. Het berouw van Efraïm wordt een morgenwolk en een vroeg komende dauw genoemd, die weer spoedig verdwijnt. Men kan het berouw ook uitstellen tot een later tijdstip, of men heeft spijt en wil beter gaan leven. Het is hun echter niet te doen om een vernieuwing van het hart en de verzoening in het bloed van de Heere Jezus.

Hoe jammerlijk is hun toestand! Ze zullen God, Die ze nu niet willen zien, toch eenmaal

móéten zien. Het was voor het volk van God in het begin van de Bijbel heel ingrijpend toen zij de hemelse Majesteit zagen. Maar wat zal het dan voor Zijn vijanden zijn? ‘Dan zullen zij in de spelonken van de rotsstenen vluchten, en in de holen der aarde, vanwege de schrik des Heeren, en vanwege de heerlijkheid van Zijn majesteit, wanneer Hij Zich opmaken zal, om de aarde te verschrikken’ (Jes. 2:19). ‘De zondaars te Sion zijn verschrikt; beving heeft de huichelaars aangegrepen; zij zeggen: Wie is er onder ons, die bij een verterend vuur wonen kan? Wie is er onder ons, die bij een eeuwige gloed wonen kan?’ (Jes. 33:14).

De oordelen van God, die ze nu niet willen zien, zullen ze ook al tijdens hun leven op de aarde moeten zien. Uw ogen zullen de straffen van God over uw goddeloze leven zien: honger, ziekte, natuurrampen en dergelijke. Wilt u van uzelf niet walgen, God walgt van u. U kunt door uw zondige leven bij uw goddeloze vrienden in hoog aanzien staan, maar u hebt God tegen. Er zal een tijd komen dat het werkelijkheid zal

worden: ‘En zij zullen uitgaan, en zij zullen de dode lichamen van de lieden zien, die tegen Mij overtreden hebben; want hun worm zal niet sterven, en hun vuur zal niet uitgeblust worden, en zij zullen voor alle vlees een afgrijzing wezen’ (Jes. 66:24).

Hebt u dan geen enkel berouw? Wilt u dan in uw onboetvaardigheid sterven? Helaas, denk toch aan Ezau die de zegening wilde beërven, maar verworpen werd. Hoewel hij die met tranen zocht, vond hij geen plaats van berouw (Hebr. 12:17). Wees gewaarschuwd dat uw berouw niet te laat komt; in de eeuwigheid zult u berouw hebben, maar dan zal het nooit meer ophouden.

Laat u toch overtuigen om Job te volgen, want u hebt daar meer redenen voor dan Job. Bent u niet veel goddelozer dan Job die zijns gelijke niet had in oprechtheid en vroomheid? Bovendien, God zal nooit iemand hoogachten die niet eerst zichzelf verfoeid heeft.

Hebt u niet veel meer reden om berouw te hebben dan Job? Welke zonden hebt u gedaan

vanaf uw jeugd tot nu toe? En tegen wie hebt u gezondigd? Tegen God Zelf, tegen Zijn knechten, tegen Zijn volk en tegen uw medemensen. Op welke plaatsen en op welke tijden gebeurde dit? Is het niet hoog tijd, en roept alles ons niet toe berouw te hebben? De Heere roept ons toe: ‘De stem des Heeren roept tot de stad (want Uw Naam ziet het wezen): Hoort de roede, en wie ze besteld heeft!’ (Micha 6:9). Ook de dood die steeds dichterbij komt, roept het ons toe, want we kunnen niet zonder berouw sterven, tenzij we voor eeuwig ongelukkig willen worden.

Wilt u de weg weten die u naar uw redding brengt? Let eens op uzelf en vergelijk u met de hoge God. Wie bent u tegenover God? U bent God kwijt en God zoekt u op, maar ondanks dat keert u zich af van God Die in de hemel woont. In welke verhouding staat u tot God? U staat verantwoordelijk tegenover Zijn wet, en u moet binnenkort voor Hem verschijnen. O, val toch voor God neer, en bid Hem om geestelijk licht om dit te zien. Zo lang u blind bent,

kunt u dit niet zien en zult u in uw ongelukkige toestand blijven. Kom toch tot berouw; het is nu de tijd daarvoor. O, wees er toch bedroefd over dat u vanwege uw zonden God zo toornig hebt gemaakt. Smeek om een bedroefd hart en belijd uw zondige leven. Bid om het bloed en de voorbede van Jezus en neem afscheid van de zonden. Verbind uzelf in de kracht van Jezus aan Hem in een heilig verbond.

Allen die God vrezen, moeten iets kennen van deze toestand. We hebben u laten zien dat u in uw eerste bekering uzelf ook hebt verfoeid en berouw gehad. U walgde van uzelf, en u zag uzelf afzichtelijk en gruwelijk, als een groot beest voor God. U had de Fontein nodig Die voor het huis van David geopend is. Het was God Zelf Die Zijn hand op u legde. Uw berouw ging uit naar God. Het was u om God Zelf te doen, om de gemeenschap met Hem. Het ging u om Zijn wil te doen tot de eer en verheerlijking van Zijn Naam.

Is hier iemand aanwezig die, nadat God hem of haar bekeerd heeft, in de genade is verflauwd

of weer in de zonde is gevallen? Moet iemand belijden dat hij tegen de Heere gezondigd heeft, en het om die reden verdiend heeft dat de Heere Zich voor hem verborgen heeft? Kom en vergelijk u eens met Job. Job meende in zondige liefde tot zichzelf dat hij in zijn recht stond. Hij achtte andere mensen minder dan zichzelf, maar deze gedachten kwamen voort uit hoogmoed. Hij verweet zijn vrienden dat ze hem niet goed behandelden. Ze zagen hem aan voor een huichelaar, terwijl hij oprecht was voor God. Job had echter geen oog voor de zonden waarmee zijn beste werken besmet waren; dat zijn gerechtigheden niet meer betekenden dan een kledingstuk dat weggegooid wordt. Hij gaf hoog op van zijn oprechtheid, maar hij had nog niet gezien hoe onrein hij was, en dat zelfs zijn beste werken hem alleen maar schuld en schande opleverden.

Wat denkt u? Roept dit u en mij niet toe: ‘Hij heeft u bekend gemaakt, o mens! wat goed is; en wat eist de Heere van u, dan recht te doen, en weldadigheid lief te hebben, en ootmoedig te wandelen met uw God?’ (Micha 6:8). De

godzalige Witsius zegt ergens dat de profeten hun profetieën hebben opgeschreven met het doel dat wij daarnaar leven zouden. Wij moeten ze met heilige en gelovige aandacht overdenken. We moeten ze levendig en krachtig voor onze geest halen alsof we er zelf bij geweest zijn. Denk eens in dat u bij Jesaja of Job geweest was. Zullen we dan niet bevend moeten uitroepen: We moeten ons nog veel meer verfoeien, omdat we veel dwazer, zondiger, onheiliger, trager, hoogmoediger, aardsgezinder en grotere liefhebbers van onszelf zijn geweest dan zij.

Als u eens wat van God krijgt, meer dan gebruikelijk, wees dan oplettend. Als een christen voorspoed heeft in de wereld en in de kerk en als alle dingen hem meezitten, komt hij op de zeef. Hij moet een doorn in het vlees krijgen en hij moet aan de weet komen dat hij een mens is die nog in het land van de vijand woont; en daar moet nog gestreden worden.

Als God met ons een weg van tegenslagen wil inslaan, moeten we ons aan deze weg eerbiedig onderwerpen. U moet u wel realiseren dat de

Heere uw bidden graag hoort, maar dat Hij uw verlangen weleens op de proef stelt. Wat moeten we dan doen? Niet opstandig zijn!

Toen de Geest Job in zijn hart liet kijken, had hij van berouw wel willen sterven; hij had zijn recht om verder te leven verloren. Het komt er voor ons op aan dat we onderworpen zijn en God loven in de tegenspoed. Het is de hoogste stand van het christelijke geloof om God te loven in de dieptepunten van het leven.

Zulke mensen moeten we met een lantaarntje zoeken; ze zijn te vergelijken met lelies tussen de doornen. Laat het ons verlangen zijn dit in ons leven ook te kennen en laten we daar hartelijk om bidden. En als we dit bij andere mensen aantreffen, laten we hen liefhebben en hierin navolgen.

Vertroost u met de gedachte dat aan alles een eind komt, of tijdens uw leven of na de dood. God zal van ons niet walgen en van Zich afstoten, maar Hij zal ons noemen: ‘Mijn lust

is aan haar' (Jes. 62:4). De engelen zullen verblijd zijn als we berouw hebben, en dan zal er geen rouw meer zijn. Na de dagen van onze vernedering komen de dagen van onze verhoging, en dan zullen we zonder vrees ingaan in de eeuwige vreugden!

AMEN

Ja, ik wens abonnee te worden op de Reveil-serie.

Naam:

.....

Adres:

.....

Postcode:

.....

Plaats:

.....

Zend ook een proefnummer aan:

Naam:

.....

Adres:

.....

Postcode

.....

Plaats:

.....

.....
(Handtekening)

Deze antwoordkaart in envelop zenden naar: (voldoende frankeren)

Pieters Media bv
Voorstraat 5
4503 BH GROEDE

Uitgave
STICHTING “SMYTEGELT-FONDS”

R_{EVEIL}-SERIE

Voorzitter

Ds. J.A. Kloosterman, Lunteren

Secretariaat

Heereweg 7, 2161 AB Lisse.

Vrije giften en abonnementsgeld
storten op IBAN: NL94 INGB 0000 5814 92
t.n.v. Penningmeester
“Smytegeltfonds”, Putten

Abonnement: € 14,- per jaar (10 ex.)

**Opgave nieuwe abonnees en
adreswijzigingen aan:**

Pieters Media bv,
Voorstraat 5,
4503 BH GROEDE

of per e-mail: reveil@pietersgroede.nl
www.reveilserie.nl